

Ц. — Я гледай, я гледай. — После на Магда: — Азъ нали ти думамъ, сестро, тази гледачка ми каза — зло откъмъ синъ ме чака. Моля ти се да не оставяшъ мжжа си нито минута на мира. Още тази вечеръ за нашъ Колю и за вашъ Митко да го заловишъ.

М. — Азъ искамъ да ида при гледачката още днесъ. Ще ме заведешъ ли?

Ц. — Ще те заведа, но като се здрачи. — Отъ вѣнъ се задава госпожа Роза.

Р. — Почти запѣхтѣна: — Ахъ, добъръ день, госпожа Цона. — После, къмъ Магда: — Ахъ, госпожа Магда! Колко ми стана мжно като се научихъ! Не можахъ да се стърпя и ида право при васъ. — Магда и госпожа Цона я гледатъ въ недоумѣние.

М. — Какво се е случило?

Р. — Какво се е случило ли? Боже мой! Наистина, и азъ самата не знамъ, какво се е случило, но — почти на себе си: — възможно е дъщеря ми...

Ц. — Какво дъщеря ви?

Р. — Ахъ, не, то, види се, ще да е било за Янкиния зетъ.

М. — За Янкиния зетъ ли? Какво?

Р. — Че между тежко раненитѣ, които докарали сега съ санитарния влакъ отъ бойното поле, билъ и той.

Ц. — Я гледай, я гледай. То бѣше много добро момче. Но дали е много пострадало, горкото?

Р. — Изглежда, че е доста пострадало, защото единиятъ му кракъ и едната ржка били счупени.

Ц. — Тѣй ли? Нещастното момче! Нѣма година, откакъ е Янкинъ зетъ. И съ каква любовъ Янкини го прибраха!

Р. — Ехъ, война е, и въ войната всичко се случва. Но азъ чухъ и друго, та рекохъ отъ васъ да провѣря.

М. — Какво е? Да не е нѣщо за Митко?

Р. — За Митко, но може дъщеря ми да се е припознала.

Ц. — За Митко ли? Какво ти каза дъщеря ти?

М. — Къмъ госпожа Роза: — Ахъ, госпожа Роза, кажи, моля ти се, не крий.

Т. — Като се вслушва и става отведнѣжъ: — Какво? За Митко? Какво има за Митко?